

Allò que el vent s'endugué. Segona part

David Martos Mompart, Leticia Fernández Alegre

Ambient de tempesta. Escenari fosc, il·luminat per una llum central circular que representa un portal qualsevol en un carrer qualsevol. Entra en escena l'Eva, corrents i esbufegant.

EVA: Merda... Merda, merda!

Es col·loca al centre de l'espai delimitat per la llum. Treu l'iphone d'una butxaca i prova de trucar. L'aparell s'ha mullat i no funciona.

Se senten veus. Alba i Pau van arribant al portal des de lluny. Discuteixen al ritme que corren.

ALBA: Es que lo sabía, eh! Lo sabía! Te lo he dicho. Y tú, cabezota...

PAU: Bueno, ja està, no? *(Imitant la cantarella de l'Alba)* Ho sabia, ho sabia... Mira, aquí!

Pau i Alba passen per davant del portal on s'aixopluga l'Eva. Pau arrossega l'Alba cap a dins.

ALBA: Pero, hombre, este portal está ocupado *(A l'Eva. Cordial)*. Buenas tardes.

EVA: Bona tarda, sí. *(Per a ella mateixa)* Boníssima...

PAU: Com diu la llei: "en temps de guerra tot forat és trinxera".

ALBA *(Sentint vergonya aliena)*: Ai, por favor...

PAU: No m'invento pas res. És un eufemisme per dir que segons el codi civil, article 215, els portals esdevenen espai públic en un cas d'emergència, com el d'ara. Així que si a la senyoreta *(referint-se a l'Eva)* no li fa res, ens quedarem aquí mentre truquem al RACC.

En Pau treu el mòbil per trucar.

ALBA: Ui sí, al RACC. A un taxista es a quién tienes que llamar. Es que si no te lo he dicho doscientas veces...

PAU: I tornem-hi.

ALBA: ¿A quién se le ocurre? ¿Cómo has podido pensar que podíamos cruzar aquella especie de... de... océano? Ni que lleváramos un yate. *(A l'Eva)* El tío: " que sí, que sí, veuràs tu si em parará una mica d'aigüeta". Y nada, ha sido meter las ruedas delanteras y ¡jala! El coche encallado. ¡Ah! Y no se lo pierda, que usted no sabe qué coche tenemos. Bueno, él me parece que tampoco lo sabe. Pregúntele, pregúntele, qué coche llevamos.

EVA: No, no. Si és que jo no tinc un bon dia perquè havia quedat ara amb un client i no...

ALBA: No, no. Pregúnteselo.

EVA: Quin cotxe porten?

PAU: Eh... Bueno, un Mini, però...

ALBA: ¡¡Un Mini!! ¿Lo ha oído, no? ¡Un Mini! Y el hombre, emperrado: " que passem, que passem!"

Mentre la dona el posa a parir, ell ja ha establert comunicació amb el RACC.

PAU: El RACC? Escolti, sóc l'agent 17.413, he tingut un petit problema amb el vehicle propi... *(Pausa)*. M'espero.

ALBA (A l'Eva): Claro, porque mi marido es (*grandiloqüent*) Mosso d'Esquadra y se piensa que es quién sabe qué...

PAU (*al telèfon*): Que esteu saturats. (*Pausa*) Ja. (*Pausa*).

ALBA: Ni caso, le hacen.

PAU: Però és que estem a punt de perdre un avió i... (*Pausa*). Ja. Gràcies. (*Penja*).
Trigaran massa.

ALBA: Pues llama a un taxi o no llegamos al aeropuerto. (*A l'Eva. Aquesta, però, no l'escolta perquè s'ha quedat mirant en PAU*). Nuestro vuelo sale en una hora y media, y, con franqueza, a mi el Mini me importa bien poco. Que sí, quera muy mono, pero...

EVA: Un moment. (*A PAU*). Vostè és Mosso?

PAU: Sí, senyora, per servir-la. (*Es quadra mentre encara té el mòbil a la mà*).

EVA: M'agradaria denunciar un furt. M'ha passat ara mateix.

PAU: Vostè dirà.

L'Alba intueix que això va per llarg. Li agafa el mòbil al seu marit i es disposa a trucar ella al taxi.

EVA: Doncs miri: jo no seria aquí si no fos perquè algú m'ha pispat el paraigües.

ALBA (*al telèfon*): Hola... que podria venir a recoger nos un taxi a la calle Bailén... número, número... (*fa senyals al seu marit per fer-li entendre que ha de mirar el número. Ell compleix.*)

PAU: Bailén 22.

ALBA: Uh. (*Xiuxiuejant a l'aparell*). Bailén 22. (*Pausa*) No se ría, que estamos aquí por casualidad...

EVA: Jo estava uns carrers més avall...

PAU: Un segon. (*Es treu una llibreteta i un boli de la butxaca*). Prossegueixi. Què hi feia vostè uns carrers més avall?

ALBA (*al telèfon encara*): Oiga, ya vale con la risita.

EVA: A veure. Sóc agent immobiliària i he quedat amb un client per ensenyar-li un pis d'aquí a la vora. El que passa és que quan estava venint ha començat aquest diluvi i aquesta ventada.

ALBA: Vale, gracias. (*Penja*). ¡En diez minutos nos pasan a buscar. ¡Ai, qué alivio! (*A Pau*) Ui, qué haces con la libreta?

EVA: Total, que volia obrir el paraigües. Però ha de saber que el meu paraigües no és gens fàcil d'obrir, requereix la seva tècnica. Has de pressionar el mànec al mateix temps que el sacseges i empenys una vara que sempre s'encalla i... Bueno, és igual, que m'ha costat Déu i ajuda estendre'l. I quan jo ho tenia... Flàs! Ve un cop de vent i se me l'emporta a l'altra vorera, amb tanta mala hòstia que es torna a tancar.

ALBA: Ui, seguro que era de bolsillo, esos paraguas los carga el diablo.

EVA: I ara ve el furt! Abans que pogués arribar-hi, un desgraciat l'ha agafat del terra i ha arrencat a córrer. I ho sabia, eh, que era meu. Ho ha vist, eh, ho ha vist.

PAU: Gentussa... Segur que era *romanu*.

EVA: No, bueno, jo diria que era d'aquí... Però una cosa li dic. Romano o no, no l'obrirà pas, el paraigües.

PAU: Doncs, d'aquí una setmana formalitzem la denúncia. Però li dono la meua paraula que recuperarem el seu paraigües. Estigui tranquil·la. (*Li dona uns copets d'ànims. L'Alba mira per veure què li toca.*)

EVA: No, si és que ja no és pel paraigües... És que la venda del pis ja estava tancada, només faltava firmar. I ara per quatre gotes deixo per terra la imatge de la immobiliària i el que és pitjor: no cobraré res.

ALBA: Bueno, mujer, no es el fin del mundo. Podrías tener el Mini en el fondo de un charco...

EVA: Sí, i també podria estar aquí tranquil·la i espaiosa... (*Burleta*) "Que si mi marido tal, mi coche masculá...."

ALBA: ¿El qué?

Se senten les passes de l'Eloi, que corre amb un paraigües tancat a la mà i passa per davant del portal. S'adona que hi ha espai. Frena i hi entra.

ELOI: Entro, eh?

Tots s'ajunten molt perquè no hi caben. L'Eva és la que en surt més perjudicada. Ara ja està totalment recolzada a un extrem. No amaga el seu descontentament. Decideix aïllar-se mentalment.

PAU (*A Eloi*): Tranquil, home. En temps de guerra...

ALBA (*l'interromp*): Nada, no se preocupe, si ahora se ve que según el artículo tropecientosmil, "els portals esdevenen espai públic en cas d'emergència".

ELOI: Ah, vale, merci.

Silenci tens. La presència del nou inquilí resulta incòmode.

ALBA: Bueno... ya debe faltar poco para el taxi (*Més simpàtica que abans. Vol trencar la tensió*) (*A Eloi*) Oye, ¿el paraguas lo vas a usar? Porque nuestro taxi está al llegar y si nos lo dejas... nada, un momento para cruzar la calle, nos harías un favor....

ELOI: Home, si fos per mi, ja l'estaria fent servir jo, però no hi ha manera d'obrir aquest trasto.

ALBA: Ya... lo que decía antes, los paraguas de bolsillo no sirven para nada.

L'Eva en sentir la conversa para l'orella.

ELOI: Ja...

L'Eva s'inclina per contemplar el nouvingut i veu que es tracta del lladre i del seu paraigües. Inquieta per la sorpresa, dona copets a en Pau per cridar-li l'atenció. Ell no sap què passa. L'Eva li fa saber amb mímica que l'Eloi és el lladre i té el seu paraigües. Al cap d'una estona en Pau ho comprèn. Es posa en guàrdia.

PAU (*s'escura la gola*): I diu que no el pot obrir, el paraigües...?

ELOI (*fent-se el suec*): No. No, no...

PAU: Ja...

Breu silenci.

PAU: Maco, eh? I on l'ha comprat, diu?

ELOI: No, si no ho he comentat pas això.

PAU: Ahà!!! O sigui que no l'ha comprat.

ELOI: Mmm... Doncs no. Me l'he trobat al carrer. Un cop de sort, suposo.

EVA: Però quina barra!! Un cop de sort diu, el cabró.

ELOI: Com? (*Ell s'inclina per veure qui és la dona que l'ha insultat i que està a l'altra punta del portal*).

EVA: Ara es fa el longuis! Agent!

PAU (*treu la llibreta i es dirigeix a l'Eloi*): Nom i cognoms. Adreça.

ELOI: Què? Però què diu?

PAU: Sóc Mosso d'Esquadra, agent 17.413. Senyor: nom, cognoms i adreça.

ELOI: Però si no sé ni de què se m'acusa!

EVA: I segueix amb la cantarella. (*Indignada*) ¡¡Lladre que ets un lladre!! (*fa com que vol llençar-se sobre ell i empeny a tota la filera de refugiats*).

PAU (*a Eloi*): Ah! ¡l a sobre resistència a la autoritat...! Molt bé... (*Es creix. L'agafa per un braç per posar-lo de cara la paret com si anés a emmanillar-lo*)

ALBA: ¡Oh! ¡El taxi! Venga, va. (*Estira del braç a en Pau*)

PAU: No, ara no. Un momentet, cielo.

ALBA: ¿Perdona? Al taxi, ¡ya!

En Pau no té més remei que resignar-s'hi. Deixa l'Eloi i es dirigeix cap al taxi. Para. Torna a mirar l'Eloi i fa el gest de dir-li alguna cosa. No li surt res. Finalment se'n va cap al taxi, capcot. Eva i Eloi es queden sols.

EVA: Va! Dóna'm el paraigües!

ELOI: Ei, però què fa?

L'Eva li agafa el paraigües. Forcegen però no li pot treure.

EVA: Vostè sap perfectament que aquest paraigües és meu! Però si ha vist com em volava!

ELOI: Sí home! Jo no he vist RES.

EVA: No li fa vergonya mentir d'aquesta manera? Hòstia, que estic aquí per culpa seva. Faig tard, l' iPhone està xop...

ELOI: Miri, en cas de necessitat, un fa el que pot, i si li cau un paraigües del cel...

Perdoni, però jo també tinc els meus problemes.

EVA (*amb menyspreu profund*): Vostè és un lladre.

ELOI: D'acord. I què? Em sap greu però era una urgència.

EVA: Urgència? Que ha de vendre un pis vostè?

ELOI: Doncs miri, vendre'l no, però precisament ara anava a comprar-ne un.

L'Eva lliga caps. El mira amb esglai. Això fa que ell també hi caigui. Es miren comprenent que són venedora-comprador. Silenci. L'Eloi s'escura la gola.

EVA: I... encara... encara hi està interessat...? (*Somriu, falsa.*)

L'Eloi posa cara de pòquer.

FI.